

Huys Magazine

Jaargang 28 – nummer 1

De koks van
Westerholm

Kennismaken met
Bewoners Beatrixhuys

Boekbesprekingen

Kennismaken met
de leden Raad van
Toezicht

Ikjes

Huys Magazine

Het Huys Magazine is sinds 1995 een informatief magazine van Westerholm in Haren. De uitgave verschijnt drie keer per jaar en is bedoeld voor (wijk) bewoners, medewerkers, familie, vrijwilligers en andere belangstellenden. Het heeft een aantal vaste rubrieken die we iedere uitgave actualiseren. De wisselende rubrieken, zoals interviews, gedichten, verslagen en nieuws ontstaan door de inbreng van bewoners en medewerkers. De redactie is eindverantwoordelijk voor de totale inhoud van het Huys Magazine.

Redactie

Mevr. M. Kip, voorzitter
Mevr. B. Arends, namens Bewonersraad
Mevr. T. Zuidema
Mevr. V. Duursma
Mevr. A. Tilman
Mevr. J. Staal
Mevr. M.H.B.M. Suurmeijer

Vormgeving

De heer J. Langeveld

Leden van de Bewonersraad

Namens Westerholm:
Mevr. B. Arends, voorzitter
Mevr. H.C. de Kleijn, secretaris
De heer B. Dölle
De heer S. Pakker
De heer J. van den Berg
Namens huurders:
De heer J. Noordhoff
De heer H. Holtkamp
Mevr. A.M.M. Kroese-Hoek

Leden menucommissie

De heer B. Dölle
De heer J. van den Berg
Mevr. H.A.M. Wagenaar-Kouwenhoven

Kopij

Kopij voor de volgende uitgave van het Heden kunt u voor 6 augustus 2023 inleveren bij de receptie of mailen naar redactie@westerholm.nl

Inhoud

Voorwoord	2
Veiligheid	3
Nieuwe bewoners Beatrixhuys	5
Berichten uit de Bewonersraad	7
Stichting Vrienden van Westerholm	8
In gesprek met buurtbewoner	9
Kennismaken met medewerkers	10
Kennismaken met leden Raad van Toezicht	12
Kennismaken met een vrijwilliger	15
Boekbesprekingen	16
Column geestelijk verzorger.....	19
De historie van Westerholm	20
Exposities Westerholm	21
Clockhuys Coen en Jaap	23
Activiteiten bij Westerholm	24
Faciliteiten	25
Belevenissen van het Wijkteam	26
Ikjes door mevrouw Holtkamp	27
Kennismaken met de drie koks	28
Social Sofa	29

Voorwoord

In mei leggen alle vogeltjes een ei...

Een cliché zult u wellicht denken, en dan geef ik u volledig gelijk. Toch zit er in zo'n simpel zinnetje enorm veel waarheid. Want hoe bijzonder is het dat in het voorjaar de natuur uit de winterslaap komt en weer met veel energie tot leven komt? Hoe heerlijk is het om buiten te zijn met de wind in je haar, de zon op je wangen, de geur van bloeiende bloemen en de blik op ontluikend groen? Het voorjaar komt, zeker weten. En daarmee is er nieuw leven, hoop op de toekomst. Als we ouder worden, kunnen we er des te meer van genieten, weten we des te meer op waarde te schatten hoe belangrijk het is.

Daarom ben ik zo ontzettend blij met de prachtige buitenruimte rond Westerholm. Ongetwijfeld kon u, net als ik, niet wachten tot bloemen, bomen en struiken zouden gaan bloeien en groeien. En gelukkig, de natuur doet zijn werk, we ontdekken steeds meer wat er nu precies is geplant. En of u nu houdt van de schaduw of van de zon, er is altijd een plekje ergens buiten te vinden om lekker te zitten. Of om een wandelingetje te maken.

Buiten zijn houdt ons fit, het geeft energie om iets te maken van onze dag. Ik nodig u van harte uit om met een beetje mooi weer gebruik te maken van alles wat de tuin u kan bieden. En misschien neemt u het Huys Magazine mee naar buiten om erin te lezen, te bladeren of erover te praten.

Met een beetje zorg en aandacht komt de natuur tot volle ontplooiing.

En dat geldt feitelijk ook voor ons mensen: een beetje aandacht voor elkaar maakt het leven zoveel aangamer.

En daarom een kleine variant op een oud gezegde: **In mei leggen we allemaal een ei....**

Met een vriendelijke groet,

Dineke Katerberg
directeur-bestuurder

Veiligheid is een van de drie kernwaarden van Westerholm en hangt direct samen met de kwaliteit van leven. Er zijn veel soorten veiligheid, waarbij sociale veiligheid misschien wel het belangrijkste is. Een veilige omgeving die bescherming en geborgenheid biedt. Waar mensen naar elkaar omkijken, met elkaar praten en niet over elkaar.

Andere soorten veiligheid gaan over brandveiligheid, legionellabeheer, hygiëne en infectiepreventie, veilig voedsel en veilige zorg. Op deze onderwerpen vindt geregeld een audit plaats en op basis van de resultaten daarvan werken we aan kwaliteitsverbetering. Hieronder vindt u informatie over het legionellabeheer.

Legionella

Het kan zijn dat u als bewoner van een appartement van Westerholm te maken krijgt met medewerkers die uw kranen komen spoelen. Dit heeft te maken met de legionellabacterie. Deze bacterie groeit onder gunstige omstandigheden in stilstaand water. Een besmetting kan ontstaan door inademing van aerosolen. Dit zijn vochtdruppeltjes die vrijkomen bijvoorbeeld bij het douchen. Een besmetting kan leiden tot klachten van verkoudheid, hoest, koorts, spierpijn, een ziek gevoel of longontsteking.

Als gebouweigenaar heeft Westerholm de wettelijke verplichting ervoor te zorgen dat er betrouwbaar drinkwater uit de kraan komt. Westerholm heeft daarom legionellabeheerstaken. Hiertoe houden we een logboek bij, waarin resultaten van bemonstering worden vermeld. Met regelmaat nemen we monsters om de kwaliteit van het drinkwater te meten. Als de resultaten daartoe aanleiding geven, nemen we maatregelen, zoals het dagelijks of wekelijks spoelen van tappunten of het plaatsen van een andere douchekop. We laten ons hierbij begeleiden door KDWS, een bedrijf dat gespecialiseerd is in drink- en leidingwaterinstallaties en officieel legionella-adviseur is. De resultaten van de legionellabeheerstaken houden we digitaal bij, zodat altijd in één oogopslag de stand van zaken is af te lezen.

Westerholm heeft met de renovatie van het bestaande gebouw de drinkwaterinstallatie vernieuwd en legionella-proof gemaakt. Echter, niets is zo hardnekkig als de legionellabacterie. Zonder legionellabeheerstaken blijft de kans op besmetting aanwezig, zelfs met spiksplinternieuwe installaties zoals in het Beatrixhuys. Door de legionellabeheerstaken zorgvuldig en nauwgezet uit te voeren, minimaliseren we het risico op een besmetting.

Veiligheid

Wat kunt u zelf doen?

U kunt een belangrijke taak vervullen door:

- Uw tappunten/kranen wekelijks te gebruiken of te spoelen. Dat geldt voor al uw tappunten/kranen, ook die van uw wasmachine of van de dubbele wastafelkraan als u die heeft. Bewoners van het Beatrixhuys hoeven de kraan van de wasmachine niet te spoelen, omdat deze doorstromend zijn aangesloten, een mogelijkheid die tijdens de nieuwbouw te realiseren was.
- Te melden als u langdurig afwezig bent in verband met vakantie of andere redenen zoals een ziekenhuisopname

Niet altijd vindt u het als bewoner fijn als er langdurig gespoeld moet worden en er soms wel dagelijks medewerkers bij u over de vloer komen om te spoelen. Medewerkers komen niet als het niet nodig is, en altijd op advies van KDWS. Daarom vraag ik u met nadruk om open te staan voor de spoelacties: het is van belang voor de veiligheid van u en van uw medebewoners!

Rolstoelen

Een aantal bewoners heeft een rolstoel voor eigen gebruik. Meestal is deze rolstoel volledig individueel op maat gemaakt en voldoet dan ook aan alle veiligheidseisen. Het kan ook zijn dat u zich prima zelf kunt redden, wellicht met hulp van een rollator of een scootmobiel. En dat u voor langere wandelingen toch graag een rolstoel wilt gebruiken, omdat dat nu eenmaal gemakkelijker is. Of omdat u dan wat gemakkelijker met uw familie op stap kunt. Westerholm heeft een beperkt aantal rolstoelen voor een dergelijk algemeen gebruik. Deze rolstoelen zijn echter niet op maat gemaakt. We checken de rolstoel op rijvaardigheid en algemeen gebruiksgemak, maar als gebruiker bent u zelf verantwoordelijk voor een veilig gebruik.

Feitelijk is het beschikbaar stellen van een rolstoel voor algemeen gebruik een dienst die Westerholm weliswaar aanbiedt, maar waar geen wettelijke of financiële grondslag tegenover staat. Ook kunt u niet rekenen op de beschikbaarheid van een dergelijke rolstoel.

De rolstoel kunt u ophalen en weer terugbrengen bij de receptie.

Gebruik van de automaat voor koffie en thee

Net als op de begane grond in het Grand Café staat er ook op de tweede verdieping van het Irenehuys tegen over de lift een koffieautomaat. Koffie en thee uit de automaat zijn gratis. De gedachte hierachter is dat Westerholm ontmoeting in het Grand Café en op zitjes in de gemeenschappelijke ruimtes wil stimuleren. Het is niet de bedoeling dat u koffie en thee met de koffie- of theekan gaat halen voor gebruik in uw eigen appartement of voor uw bezoek. Als u een indicatie heeft voor langdurige zorg, kan het zijn dat u niet meer zelf uw drinken uit de automaat kunt halen. Bespreek dit dan met uw EVV'er, zij of hij zal samen met u kijken hoe we in uw koffie of thee kunnen voorzien.

Nieuwe bewoners van het Beatrixhuys

In het voorgaande nummer van het Huysmagazine heeft u over de achtergrond en eerste ervaringen in het Beatrixhuys van een drietal bewoners kunnen lezen. Deze keer zijn mevrouw Kroeze-Hoek en de heer en mevrouw Holtkamp-Landman geïnterviewd. De heer Holtkamp en mevrouw Kroeze zijn beiden lid geworden van de Bewonersraad.

Mevrouw Kroeze-Hoek

Annemie Hoek is geboren in november 1940 in Veenhuizen, waar haar vader kok was bij de penitentiare inrichting. Veenhuizen was ooit een van de Zeven Koloniën van Weldadigheid, werd een strafkolonie en kreeg uiteindelijk een gevangenis. Het dorp is gebouwd voor het personeel van de gevangenis. Het was tot 1981 verboden voor niet-gevangenis personeel en volledig zelfvoorzienend. In de oorlogsjaren was daarom geen sprake van tekorten. Mevrouw Kroeze had een fijne jeugd in die beschermde omgeving met alle voorzieningen die je maar kunt wensen. Pas later realiseerde zij zich hoe bijzonder dat was. Als voorbeeld noemt ze de schoolreisjes: ze gingen met de 'boevenbus' op stap. Pas toen ze na de lagere school de Mulo in Norg bezocht, waar de leerlingen uit Veenhuizen 'koloniekak' werden genoemd, drong dat tot haar door.

Haar familiegeschiedenis getuigt van de verzuiling in die jaren: haar grootvader van vaderskant was oorspronkelijk een Limburgse veenarbeider die na de Eerste Wereldoorlog de kans kreeg om bij de Rijkspolitie te gaan werken. Hij kwam terecht in een klein dorpje in de buurt van Delfzijl. Het gezin Hoek telde op een gegeven moment negen kinderen. Toen zijn dochters de huwbare leeftijd bereikten, verhuisde grootvader terug naar Limburg uit angst dat zij met een niet-katholieke man zouden trouwen.

Terug naar mevrouw Kroeze zelf. Na de Mulo deed ze een jaar vormingsklas en een extra jaar huishoudschool aan de Kraneweg, waar je werd opgeleid tot lerares in de huishoudvakken. Na een aantal stages op verschillende plekken in het land en vervolgens echte banen ook op verschillende plekken, onder anderen in het oude RKZ in Helpman, kwam zij terecht in de jeugdherberg in Schaarsbergen waar ze Joop Kroeze leerde kennen. Zij trouwden en gingen in Apeldoorn wonen.

Het grootste deel van haar werkzame leven heeft mevrouw Kroeze les gegeven, opleidingen voor gezinsverzorgenden opgezet en stages begeleid. Haar grote praktijkervaring kwam hierbij heel goed van pas. Zelf deed zij nog een extra studie aan de Sociale Academie. Uiteindelijk kwam zij door een aantal fusies van verschillende opleidingen terecht op het ROC in Doetinchem, waar ook haar man werkte. Een heel belangrijk thema in haar lessen is altijd geweest hoe belangrijk het is voor vrouwen om zich te blijven ontwikkelen en selfsupporting te zijn. Al met al heeft zij met de stages meegerekend ruim 40 jaar met veel plezier gewerkt.

Na hun pensionering was er tijd om samen mooie reizen te maken. Favoriet waren de culturele reizen van Roots en de Hannick muziekreizen. Tot vorig jaar bleef Apeldoorn de uitvalsbasis. Omdat de gezondheidstoestand van de heer Kroeze achteruitging en zij graag bij elkaar wilden blijven wonen, keken zij uit naar een plek waar dat kon. Door familie in Groningen werden zij gewezen op Westerholm en het Beatrixhuys dat precies de mogelijkheden bood die zij zochten. Helaas heeft de heer Kroeze de verhuizing niet meer mogen meemaken, maar mevrouw Kroeze heeft de verhuizing desondanks doorgezet en daar geen moment spijt van gehad. Natuurlijk is het wennen aan de nieuwe situatie, maar aan de omgeving zal het niet liggen.

Nieuwe bewoners van het Beatrixhuys

Het echtpaar Holtkamp - Landman

Hein Holtkamp is in 1939 geboren in Groningen, in de Turftorenstraat om precies te zijn. Zijn grootvader had daar een grossierderij in chocolade en suikerwerken. Deze zaak was op de begane grond gevestigd, met een grote tuin, in het hart van de stad. Het gezin Holtkamp had een ruime woning daarboven. Na de oorlog begon deze zaak steeds slechter te lopen, daarom was er voor Heins vader geen plek meer in dat bedrijf.

De ouders van de heer Holtkamp begonnen een soortgelijke zaak, waar zij de handen vol aan hadden. Dat hun zoon meer voetbalde op straat dan hij huiswerk maakte ontging hen. Nadat hij in klas 2 van de HBS was blijven zitten, realiseerde hij zich dat vooruitgang uit hem zelf moest komen en dus gooide hij het roer om. Hij behaalde vervolgens het diploma HBS-A en wilde graag studeren, maar moest eerst in militaire dienst. Toen zijn vader in die periode ook overleed, was er van studeren geen sprake meer. Hij moest in de familiezaak om zijn moeder te helpen, haalde zijn vrachtautorijbewijs om bestellingen af te kunnen leveren en werkte er acht jaar.

De drive om zich verder te ontwikkelen bleef: hij volgde eerst de avondopleiding MO-Economie en verliet vervolgens de familiezaak om (op zijn 27^e) sociologie te gaan studeren aan de universiteit. Die studie ronde hij in recordtijd af en hij kreeg prompt een baan bij de Provincie Groningen als sociaalwetenschappelijk onderzoeker. Deze baan was hem op het lijf geschreven. Zijn werkterrein was het platteland van noord- en oost-Groningen. Hij was onder andere betrokken bij de gemeentelijke herindeling van de provincie, het verdwijnen van winkels en andere voorzieningen uit kleine dorpen en bij de ontwikkeling van de Blauwe Stad. In 2004 ging hij met pensioen.

Hij had in zijn jongere jaren geen tijd om op vrijersvoeten te gaan en het duurde daarom ook even voor hij Betty Landman ontmoette. Zij is in 1947 geboren in Groningen, maar verhuisde al snel daarna naar Arnhem, waar haar ouders een hotel runden. Zij heeft daar een fijne jeugd gehad. Halverwege de middelbare school verhuisde het gezin terug naar Groningen. Haar eindexamen behaalde zij aan de MMS in de Hofstraat.

Eigenlijk had zij op het conservatorium piano willen doen, maar haar ouders hielden dat tegen. Zij kreeg een baan in het Wilhelmina Ziekenhuis in Assen. Dat zij haar toekomstige man ontmoette, is te danken aan een 'tante' (zo noemde je de vriendinnen van je moeder) die haar had overgehaald om mee op bezoek te gaan bij kennissen. "Daar is een aardige zoon met een sportauto en een boot." De sportauto bleek een Lelijke Eend te zijn en de boot een opblaaskano. Toen die naderhand ook nog lek bleek te zijn, was de vonk allang overgesprongen ...

Zij trouwden en betrokken een pas gebouwd huis aan de Wikkehof in Haren. Mevrouw Holtkamp kon na de geboorte van hun twee dochters geen parttime aanstelling in het ziekenhuis krijgen en moest haar baan in Assen opgeven. Gelukkig kon zij met haar muzikale talent aan de slag bij de muziekschool van Cees ten Berge, waar zij jarenlang kinderen pianoles gaf en ook tal van andere muziekinstrumenten leerde bespelen.

De heer Holtkamp bleef na zijn pensionering nog actief in verschillende functies in het AVRO-bestuur in Hilversum, waar hij in 2014 een periode van veertig jaar afrondde. De afgelopen zes jaar is hij vooral actief met het leren van de Deense taal. Mevrouw Holtkamp is nog steeds creatief bezig met schilderen en korte verhalen schrijven.

De keuze, tot slot, voor het wonen in een appartement in het Beatrixhuys komt voort uit het besef dat je in een drive-in woning door de vele trappen niet altijd kan blijven wonen. Toen bekend werd dat je in het Beatrixhuys in je eigen appartement kunt blijven samen met je partner als die veel zorg nodig heeft, was de keuze snel gemaakt. Het echtpaar geniet vanaf de eerste dag van de nieuwe woonplek en de heer Holtkamp nog extra van het balkon op het zonnige westen.

Berichten uit de Bewonersraad

Met ingang van dit kalenderjaar zijn mevrouw Kroese en de heer Holtkamp als nieuwe leden van de Bewonersraad welkom geheten. De Bewonersraad is nu weer op sterkte, maar de vacature voor een vertegenwoordiger van de wijk staat nog open.

De maandelijkse vergaderingen vinden tegenwoordig plaats in het Wijkhuys. Dat is een verademing nadat we in de afgelopen jaren eerst vanwege de coronamaatregelen in de parochiezaal van de Nicolaaskerk onze toevlucht hadden moeten zoeken en vervolgens toen we weer in Westerholm zelf terecht konden in het toch wel enigszins benauwde Lagerhuys vergaderden.

Een belangrijk agendapunt was natuurlijk het volgen van de eerste ervaringen van de nieuwe bewoners van het Beatrixhuys, het bespreken van de onvermijdelijk opleveringsproblemen en het nu al lang lopende probleem van de balkons van het Westerhuys. Een ander vast agendapunt is tegenwoordig het verslag van het spreekuur van de Bewonersraad, elke 3^e vrijdag van de maand om 11.00 uur. Wij hopen dat de bewoners de weg naar ons weten te vinden. Individuele problemen kunnen wij niet oplossen, maar we kunnen bewoners wel helpen om de juiste weg te vinden daarvoor te vinden.

Wie van u meer details wil weten van waar de Bewonersraad zich mee bezighoudt, kan in de 'blauwe map' op de leestafel de agenda's en verslagen van de Bewonersraad vergaderingen vinden. Als u daar vragen over heeft, kunt u op het spreekuur terecht of ons een bericht sturen via de receptie of via de mail (bewonersraad@westerholm.nl).

Van links naar rechts: de heer B. Dölle, mevrouw. B. Arends, de heer S. Pakker, de heer J. Noordhoff, de heer J. van den Berg, mevrouw R. De Kleijn, mevrouw A. Kroese. De heer H. Holtkamp

Stichting Vrienden van Westerholm

Het zijn de mooie dingen die het doen, die het leven aangamer maken. Als Vrienden van Westerholm doen wij ons best, gevoed door ideeën van u als bewoner en van de mensen die een relatie hebben met Westerholm.

Het Vriendenconcert van eind vorig jaar is, net als het Cirknus in december, wat we voor ogen hebben. Het Vriendenconcert kreeg 19 maart jl. een vervolg met vierhandig pianowerk van het pianoduo Elvire Boelee en Dimitar Dimitrov, samen achter de vleugel. Op het programma stonden onder meer Johannes Sebastiaan Bach, een lied zonder woorden van Felix Mendelssohn Bartholdy, Franz Schubert, Valery Gavrilin en een compositie nog zonder titel van Dimitar Dimitrov zelf. De waardering van u voor de muziek bleek ook uit de vulling van onze bijdragenbox aan het slot van de goed bezochte voorstelling. Er wordt achter de schermen al gewerkt aan de volgende twee Vriendenconcerten.

Ook dit jaar hebben we dankzij gulle sponsors en een toenemend aantal vrienden, op de dag van de formele voorjaarsstart een 'bloemetje' mogen uitdelen. Dit hopen we de komende jaren ook te kunnen doen en datzelfde geldt natuurlijk ook voor de concerten en de circusvoorstelling.

Over de uitgedeelde voorjaarsbloeiërs gesproken, heeft u gezien hoeveel bollen er tot bloei zijn gekomen en gaan komen? En dan moet de grote aanplant in de nieuwe tuin nog komen! Bij het Beatrixhuis zijn ze bij de

start van corona, met dank aan de gemeente, door Energiek Maarwold geplant. Het oorspronkelijke aantal neemt, wellicht door het gebruik van de betreffende strook door pragmatische weggebruikers, af maar bij de ingang kijken we er al een aantal de grond uit. Verderop aan de Westerse Drift, richting de Emmalaan en langs de Wilhelminalaan en op de hoek bij de Wilhelmina/Emmalaan (zie foto), neemt het aantal al flink toe. Bij de Westerse Drift zie je terug dat een aantal bewoners ieder jaar de potjes die ze in huis halen weer neerzet in die berm. Mocht u daar nu ook zo van genieten en bolletjes bijna in de prullenbak willen gooien, u kunt de receptie ook vragen ze even te bewaren. De penningmeester van de Vrienden van Westerholm zal de bolletjes dan in de buurt van Westerholm neerzetten, bijvoorbeeld voor het Westerhuis. Als we dat een paar jaar weten vol te houden, wordt dat ieder jaar meer genieten.

Tot slot en hopelijk overbodig omdat u dat via de Bewonersraad en bij loslopende bestuursleden al doet: we zijn blij met ideeën en wensen!

In gesprek met buurtbewoner Rebecca Fousert

Wat leuk om als 'overbuurvrouw' van Westerholm een bijdrage te mogen leveren aan dit mooie magazine! Mijn naam is Rebecca Fousert, ik ben getrouwd met Peter en samen met onze kinderen Reza (16), Juliette (16), Marius (9) en Tijn (5) en onze hond Charlie woon ik aan de Westerse Drift in het witte huis dat 'De Steenlanden' heet. Als mensen vragen waar we wonen, zeggen we altijd: "Tegenover de nieuwbouw van Westerholm" [noot redactie: het Westerhuys]

Hoewel de voortuinen in onze straat diep zijn en alle bewoners er veel privacy hebben, voelen wij ons als gezin toch ook echt verbonden met Westerholm. Met Kerst en met Pasen maken onze zoons graag kaartjes voor de bewoners en regelmatig komen er dan lieve kaartjes terug. We genieten van de gezelligheid van af en toe een praatje met een bewoner, het draaiorgel dat wel eens voor de deur staat (onze zoon Tijn wil daardoor later graag een draaiorgel op zijn bruiloft) en van de mooie nieuwe wandelpadjes aan de Beatrixlaan, waar we graag 's avonds lopen met onze hond. Maar we kennen ook de verdrietige aanblik van een appartement dat leeggehaald wordt na het overlijden van een bewoner. Kortom: regelmatig staan wij even stil bij onze bijzondere overburen.

Mijn man is advocaat in Groningen en zelf heb ik gewerkt als kandidaat-notaris in het ondernemingsrecht. Toen ons gezin groter werd heb ik er voor gekozen thuis te zijn bij de kinderen om zo de rust in huis te kunnen waarborgen. Inmiddels zijn de kinderen wat ouder en heb ik de ruimte om mijn eigen onderneming te starten.

Begin dit jaar ben ik *Praktijk Mooizaam* gestart: een praktijk voor coaching na scheiding. Want een scheiding is soms onvermijdelijk en dan is het voor kinderen heel belangrijk dat het contact tussen hun ouders na de scheiding zo goed mogelijk is. Ik help ouders daarbij graag.

Ik gun het families om - ook na een scheiding - samen verjaardagen en feestdagen te kunnen vieren, om samen nieuwe tradities te maken en een nieuwe vorm van bij elkaar horen te vinden. Een goed contact tussen ex-partners maakt de situatie voor opa's en oma's (en verdere familie) ook meer ontspannen. Een scheiding is altijd verdrietig, maar er zijn veel manieren om er samen opnieuw het beste van te maken. Soms heb je alleen een duwtje in de goede richting nodig. Mocht u hierover meer willen weten, kijk dan eens op: www.praktijkmooizaam.nl.

Nieuwe Medewerkers even voorstellen...

Lucia Boer

Mijn naam is Lucia Boer (46 jaar). Sinds 1 februari ben ik werkzaam bij Westerholm als Allround Administratief Medewerker (ondersteunende diensten).

Samen met mijn vriend Ron, zoon Stan en hond Lex wonen wij sinds vorig jaar in Donderen, een heel klein dorpje in Drenthe, waar wij in mijn ouderlijk huis zijn gaan wonen. Daarvoor heb ik een aantal jaren in Haren gewoond.

Naast hardlopen, lezen, bezoeken van concerten, fotografeer ik graag. Binnenkort hoop ik dan ook mijn opleiding tot fotograaf afgerond te hebben.

Graag tot ziens in Westerholm!

Annet Habekothé

In september 2022 ben ik (Annet Habekothé) met de opleiding verzorgende IG gestart, maar sinds april 2022 ben ik al werkzaam bij Westerholm. Zo kon ik alvast een beetje wennen aan zowel de bewoners als collega's. In de zorg werken is voor mij namelijk helemaal nieuw; hiervoor heb ik 35 jaar bij de Hema gewerkt, waarvan de laatste 15 jaar in de horeca. Het was dan ook best een stap om de uitdaging aan te gaan, maar ik ben blij dat ik de stap heb genomen; het bevalt mij erg goed. Het combineren van school, werk en thuis gaat goed. Ik woon samen met mijn partner in Zuidhorn, ik ben 54 jaar jong en heb vijf kinderen in de leeftijd van 29, 25, 21, 17 en 12 jaar waarvan twee bonuskinderen. De oudste drie hebben hun vleugels al gespreid. In mijn vrije tijd lees ik graag, kijk af en toe een serie en houd van wandelen. Bij deze wil ik ook de collega's bedanken die mij helpen tijdens mijn leerproces.

Marike Nieboer

Mijn naam is Marike Nieboer en ik ben sinds 1 december 2022 werkzaam als wijkverpleegkundige bij het wijkteam Westerholm. Jarenlang heb ik bij het Dialyse Centrum gewerkt en daarna ben ik overgestapt naar de thuiszorgsetting, waar ik veel voldoening uit haal.

Tijdens de coronatijd heb ik de opleiding casemanagement dementie gevolgd; dit werk doe ik bij Westerholm naast mijn werk als wijkverpleegkundige.

Ik heb mijn jeugd doorgebracht in Haren, woon sinds mijn twintigste in Groningen (samen met mijn hondje Tommie), maar voel me nog steeds thuis in het prachtige Haren.

Mijn vrije tijd vul ik met concert- en theaterbezoeken, muziek, lezen en terrasjes pakken met mooi weer.

Ik zal me even voorstellen, ik ben Mirjam Brakema, 42 jaar oud en ik ben sinds 1 februari 2023 werkzaam bij Westerholm als verpleegkundige op de eerste etage.

Na mijn opleiding afgerond te hebben in 2004, ben ik werkzaam geweest op verschillende gebieden, waaronder in de thuiszorg, psychiatrie en in een verpleeghuis op een revalidatieafdeling. In 2013 heb ik besloten om als zelfstandig gastouder aan de slag te gaan, onder andere om meer thuis te kunnen zijn in verband met onze kinderen. Dit heb ik acht jaar met veel plezier gedaan. In november 2021 ben ik weer via uitzendbureaus ingestroomd en heb ik nog 8 maanden op een kleinschalige woonvorm voor ouderen met dementie gewerkt. Ik vond het heerlijk om weer terug te zijn in de (ouderen)zorg en wat heb ik ook het contact met collega's gemist! Dit jaar ga ik op cursus en doe ik examen om opnieuw mijn BIG-registratie te halen.

Ik woon in Paterswolde samen met mijn twee zoons van 13 en bijna 16 jaar oud (Luca en Tino). Verder heb ik een leuke LAT-relatie met mijn vriend Rudolf en hij heeft ook twee kinderen uit een eerder huwelijk. Ik doe op dit moment een opleiding tot meditatieleraar, ter aanvulling van werkzaamheden als individueel coach. Deze laatste werkzaamheden liggen op dit moment even stil. Mijn interesses zijn dan ook onder andere mediteren, Boeddhisme, psychologie en ik vind het leuk om mij hierin te verdiepen.

Ik kijk ernaar uit om iedereen beter te leren kennen en mijn steentje bij te dragen!

Mirjam Brakema

Ik zal mijzelf even in het kort voorstellen. Mijn naam is Pandu Scholte Albers en ben 30 jaar. Een Harense jongen die zich gevestigd heeft in de stad.

Ik ben sinds januari 2023 begonnen met werken bij Westerholm als verzorgende IG i.o. Daarvóór ben ik druk bezig geweest als topsporter. Vanaf de leeftijd van 10 tot mijn 19^e heb ik verschillende jeugdteams van FC Groningen en het Nederlands elftal doorlopen. Daarna heb ik de kans gekregen om voetbaltrainer te worden in de Verenigde Staten. Ik heb in Texas gewoond en ben in 2020 teruggekomen naar Nederland. In Texas was ik werkzaam als hoofdjeugdopleider bij de voetbalclub Houston Dutch Lions.

Na mijn terugkeer naar Nederland ben ik mij gaan verdiepen in de zorg. Ik ben werkzaam geweest in de jeugdzorg, wijkzorg en helpen van mensen met een dwarslaesie. De keuze voor Westerholm heb ik gemaakt, omdat de visie en missie mij erg aansprak. Ik ben erg blij met de keuze die ik heb gemaakt.

In mijn vrijetijd doe ik aan voetballen en kickboksen. En probeer ik drie keer in de week naar de sportschool te gaan. Naast het sporten vind ik het leuk om te reizen, lezen en te koken.

Pandu Scholte Albers

Kennismaken met de leden Raad van Toezicht

De Raad van Toezicht heeft een adviserende (gevraagd en ongevraagd), raadgevende en stimulerende rol richting bestuur en management van een organisatie. Hij neemt besluiten over onderwerpen die bij wet, statuten of reglementen aan hem zijn toebedeeld, zoals grote investeringsbeslissingen, jaarrekening en jaarverslag, fusies e.d. De raad van toezicht is ook formeel werkgever van de bestuurder.

De Raad van Toezicht van Westerholm heeft vijf leden:

- Paul van der Wijk: voorzitter en lid van de Raad van Toezicht met een bestuurlijke achtergrond
- Machiel Talsma: lid Raad van Toezicht met een vastgoed achtergrond
- Gerda Elsinga: lid Raad van Toezicht met een zorginhoudelijke achtergrond
- Maike de Vries: lid van de Raad van Toezicht met een juridische achtergrond
- Martin Hemmen: lid van de Raad van Toezicht met een financiële achtergrond

Van links naar rechts: Mevrouw G. Elsinga, de heer M. Hemmen, de heer P. van der Wijk, de heer M. Talsma, mevrouw M. de Vries

Hieronder stellen de leden van de Raad van Toezicht zich in een persoonlijk stukje aan u voor:

Paul van der Wijk

Paul van der Wijk (57): vanaf 1 februari 2023 voorzitter en lid van de raad van toezicht van Westerholm.

Ik heb een lange carrière in de publieke sector: als onderzoeker, als docent, als onderhandelaar voor zorgverzekeraars, als financiële man van een ziekenhuis en al vele jaren als bestuurder van diverse grotere organisaties waaronder het Martini Ziekenhuis en de Hanzehogeschool. Ooit wilde ik boswachter worden, maar omdat ik een heel leuke economieleraar had, ben ik economie gaan studeren in Groningen en in Leuven (België). Ik zit in een aantal raden van toezicht, omdat het een interessante tijd is om te kijken hoe de zorg ook anders georganiseerd kan worden. Bij Westerholm zie ik dat ook: er wordt veel gedaan aan wonen, aan welzijn en aan zorg voor bewoners. Maar er is ook veel aandacht voor plezier van bewoners EN medewerkers. Prachtig dat je er kunt blijven wonen, ook als je zorgvraag onverhoopt mocht toenemen. Dat wens je je ouders toch ook toe, of jezelf later? Ik volleybal en fiets graag en fotografeer en lees met plezier. De komende maanden hoop ik Westerholm en velen van u beter te leren kennen.

Machiel Talsma

In april 2002 ben ik herbenoemd als lid van de Raad van Toezicht van Westerholm voor een tweede periode van vier jaar. Omdat de tijd vliegt nog even in kort een update over wie ik ben en wat ik doe.

Geboren en woonachtig in Fryslân. Van 1983 tot eind 1994 met mijn gezin in Zuidhorn gewoond en gewerkt in 'Zonnehuis' en Maartenshof-Groningen. Wij wonen nu in Stiens, de kinderen zijn uitgevlogen en we hebben vier kleinkinderen.

Op een paar jaar na altijd gewerkt in de ouderenzorg als verpleegkundig manager. De laatste 20 jaar verantwoordelijk geweest voor het realiseren van vernieuwende woon-zorgconcepten in de ouderenzorg.

Intussen met pensioen met nog een baan als bestuurder van een kleine organisatie voor dak en thuislozen en ik zit in vier raden van toezicht van kleine(re) zorgorganisaties, waaronder een gezondheidscentrum.

In mijn vrije tijd ben ik mantelzorger van mijn 93-jarige moeder en verder hou ik van lange afstandslopen zoals de Friese Elfstedenwandeltocht (207 km). En omdat ik, voordat ik in de zorg ging werken, timmerman-metselaar ben geweest word ik gevraagd en ingezet als bouwvakker o.a. bij het opknappen van huizen van onze kinderen.

Mijn vrouw gaat over één jaartje met pensioen en dan wordt het langzamerhand tijd om het wat rustiger aan te gaan doen, maar dat geldt niet voor het toezicht houden bij o.a. de Westerholm.

Mijn naam is Gerda Elsinga

Samen met mijn man woon ik in het mooie dorp Schipborg en we hebben drie volwassen zonen die allemaal zijn uitgevlogen. Dat betekent meer ruimte in huis en tijd en die tijd besteed ik graag aan wandelen in de bossen rond onze woonplaats of met rugzak een meerdaagse tocht maken, zing ik in een projectkoor (vooral Bach), lees ik graag een boek en houd ik van samen koken en eten met familie en vrienden. En vakantie vieren is voor mij ook een heel aangename bezigheid.

Naast dit alles houd ik van werken. Werk waarin ik op wat voor manier iets kan betekenen voor anderen. In 1988 begonnen als verpleegkundige in het toen nog Academisch Ziekenhuis Groningen. Daarna heb ik verschillende functies gehad zowel in de zorg als in het sociale domein. De laatste jaren in loondienst heb ik gewerkt als regiocoach bij een thuiszorgorganisatie met een heel platte organisatiestructuur. Hier is mijn interesse gewekt in welzijn, wonen en zorg van ouderen en heb ik meegewerkt in verschillende projecten met huisartsen, ziekenhuizen en zorgverzekeraars om te kijken hoe we op een andere manier naar welzijn van ouderen kunnen kijken en wat hiervoor nodig zou zijn. In die tijd ben ik als dochter mantelzorger geweest voor mijn beide ouders en heb samen met hen nagedacht op welke manier zij hun leven wilden leven met alle mogelijk- en onmogelijkheden die het ouder worden met zich meebracht. De visie van Westerholm sluit aan bij mijn eigen ervaring en kijk op mogelijkheden.

Sinds januari 2022 ben ik met veel genoegen lid van de Raad van Toezicht van Westerholm met als aandachtsgebied zorg en kwaliteit. Met enige regelmaat loop ik mee met de zorg om zelf een indruk te krijgen hoe het gaat en heb ik contact met de Bewonersraad.

Ik werk sinds twee jaar als zzp'er onder de naam 'Gerdawerkt' en heb opdrachten bij verschillende organisaties als bedrijfsmaatschappelijk werker, vertrouwenspersoon en (team)coach. Ook ben ik sinds bijna een jaar locatieleider voor de opvang van Oekraïners in de gemeente Tynaarlo.

Maaïke de Vries

Op 1 februari jl. ben ik benoemd tot lid van de Raad van Toezicht van Westerholm. Hieronder vertel ik iets meer over mijzelf.

In 1980 ben ik geboren in Gytsjerk, in Friesland. Als echte Friezin stond ik regelmatig op de schaats. De middelbare school bezocht ik in Leeuwarden en voor mijn studie ben ik uiteindelijk in Groningen terechtgekomen. In 2013 zijn mijn man, onze vier kinderen en ik in Haren gaan wonen. Wij wonen hier met veel plezier.

In het dagelijks leven ben ik werkzaam als advocaat-ondernemer. Een van mijn ambities hierin is het opleiden van collega's. Zo geef ik hoorcolleges aan studenten en verzorg ik opleidingen voor ondersteuners en juristen. Ik ben daarnaast een liefhebber van mooie films, sommige series op Netflix en lekker eten. In de vakanties bezoek ik graag met ons gezin andere Europese steden en landen. Het liefste met de trein.

Vanaf 2013 zijn wij regelmatig op een positieve manier in contact gekomen met Westerholm en haar bewoners. Zo ging ik bijvoorbeeld met de kinderen mee tijdens Sint Maarten. Ook hebben wij de ontwikkelingen van de nieuwbouw met interesse en van nabij gevolgd: wat is het mooi geworden.

Op het moment dat ik de vacature voorbij zag komen, zag ik dat als een heel mooie kans om betrokken te raken bij Westerholm. Ik solliciteerde en de gesprekken met de bewonersraad, de ondernemingsraad en de leden van de Raad van Toezicht maakten mij nog enthousiaster. Ik kan dan ook niet wachten om nu echt te beginnen.

Tot nu toe hebben wij elkaar nog niet in het echt gezien, maar ik ga ervan uit dat daar snel verandering in komt.

Geboren en getogen in de provincie Groningen en op mijn 18e naar dé Stad verhuisd. In 2003 zijn Paulien en ik verhuisd naar Utrecht en hebben daar ongeveer 15 jaren met elkaar doorgebracht. Wij woonden bijna in de binnenstad van deze mooie studentenstad. Na de geboorte van Susan (nu 8 jaar) ging het bij ons kriebelen om terug naar onze roots te gaan. In 2017 zijn wij gaan wonen in Haren, waar onze jongste dochter Merel (nu 5 jaar) is geboren. Wij hebben het erg gezellig en goed met elkaar en genieten intens van de betrekkelijke rust in het groene dorp Haren en de gezellige drukte van de stad Groningen. In Haren ben ik regelmatig op de tennisbaan te vinden en in de stad kom ik graag in de gezellige restaurantjes en cafés om bij te praten met vrienden.

Ik heb Finance & Control gestudeerd aan Nyenrode en ben op dit moment bezig met een MBA Health, een MBA-opleiding specifiek gericht op de maatschappij en de zorg. Heerlijk om naast het werk de theoretische verdieping te zoeken van een opleiding én nieuwe vrienden te maken via gezamenlijke interesses.

In het dagelijks leven ben ik werkzaam als directeur Financiën bij het Martini Ziekenhuis in Groningen. Een prachtige functie, die mij in staat stelt om inhoud te geven aan een betere samenwerking in de regio en een rol te hebben in het verbeteren van de zorg in Noord-Nederland, want ieder beetje verbetering helpt immers. Dit is ook direct de reden dat ik veel energie krijg van het bijdragen aan de mooie ambities van Westerholm. Ik ben trots op de organisatie en medewerkers van Westerholm, omdat jullie het nét even anders doen en daarmee onderscheidend zijn. Trots dus ook om hier onderdeel van te mogen zijn!

Martin Hemmen

Sinds de winter van 2021 ben ik betrokken bij Westerholm. Formeel lid van de Raad van Toezicht vanaf 1 januari 2022. In deze periode heb ik een aantal collega's van het mooie Westerholm mogen ontmoeten en spreken. Goed om mij ook via deze weg te introduceren.

Kennismaken met een vrijwilliger – Marian le Roux

De vrijwilliger met wie u deze keer nader kennis kunt maken is voor een aantal van u een goede bekende: om de veertien dagen leest zij op maandagmiddag van 15.00-16.00 uur voor, tegenwoordig in het sfeervolle Wijkhuys en eens per maand schenkt zij op zondagochtend koffie. Hieronder kunt u lezen, hoe zij bij Westerholm betrokken is geraakt en wat het vrijwilliger zijn voor haar betekent en waardevol maakt.

Marian is geboren in Groningen als vierde kind in een goed katholiek gezin en ze is altijd in de stad blijven wonen. Over haar jeugd valt niet zoveel te vertellen, zegt ze, ze wil het graag hebben over wat voor werk ze gedaan heeft en wat dat haar heeft gebracht. Zeven jaar was ze kleuterleidster, daarna volgde een zoektocht langs veel vrijwilligersactiviteiten om uit te vinden wat haar werkelijke bestemming was. Via haar zus, die stage liep bij een grote instelling voor verstandelijk gehandicapten in Drachten, hoorde zij dat er behoefte was aan assistentie op de afdeling muziek. Daar was een nieuw initiatief ontwikkeld: concerten maken voor bewoners met een dubbele handicap. Hier was heel veel animo voor. Vaak stonden er 30 bedden en rolstoelen in het muzieklokaal. Marian en haar collega's speelden en improviseerden op wat ze hoorden en zagen, lopend tussen stoelen en bedden, zo groeide de verbinding met de klankwereld om hen heen. Het ging daarbij vooral om de vreugde van het samen muziek maken.

Deze plek bleek Marians bestemming te zijn, zij kwam daar in vaste dienst. Naast het musiceren met bewoners maakte zij cursussen om medewerkers te leren hoe zij zelf muziek met de aan hun toevertrouwde mensen konden maken. Al met al heeft zij dit werk vijftwintig jaar met heel veel plezier gedaan. Wat zij daar geleerd heeft is, zoals zij het zelf formuleert, de onzichtbare kwetsbaarheid van de mensen te zien die achter het zichtbare schuil gaat.

Na haar pensionering werd Marian mantelzorger voor een goede vriendin, die na verloop van tijd door haar ziekte niet langer zelfstandig kon blijven wonen. Zij verbleef enige tijd in Rijkers-Lubbers en

kwam toen in Westerholm terecht. En zo werd Marian in 2011 hier vrijwilliger. Drie dagen per week bezocht zij haar vriendin, deed boodschappen en las haar na het eten tot het slapen gaan voor. In die jaren kreeg Marian veel waardering voor de medewerkers op de etage. In haar ogen kregen die veel te weinig waardering voor de manier waarop en de inzet waarmee zij hun zorgtaak vervulden.

Toen Marians vriendin overleed, woonde haar tante inmiddels in Westerholm. Elke zondag ging zij met haar naar de kerk en samen met haar nicht verzorgde zij vele opschudavonden. Toen daar door het overlijden van haar tante een eind aan kwam, werd haar gevraagd om de voorleesmiddag te verzorgen. Op dit terrein had zij immers veel ervaring! Bij al haar vrijwilligersactiviteiten gaat het Marian om de waarachtige ontmoeting, zoals zij dat noemt. Haar benadering van de mensen met wie zij te maken heeft, sluit naadloos aan bij de huidige missie en visie van Westerholm. Goed kijken en luisteren, uitgaan van iemands mogelijkheden en niet van de beperkingen die ieder van ons heeft. Vrijwillig (niet vrijblijvend!) een bijdrage leveren aan de verbinding tussen bewoners, medewerkers en vrijwilligers met respect voor ieders eigenheid.

Boekbespreking

Heeft u dat ook wel eens? Dat je een boek hebt gelezen en daarvan zo onder de indruk bent, dat je even niet aan een ander boek kunt beginnen. Het blijft ergens hangen, doorwerken. Bij mij was dat het geval met 'Onder buren' van de Duitse schrijfster Juli Zeh. Geweldige roman!

De lezer maakt kennis met Dora die in het coronatijdperk Berlijn ontvlucht is en terechtkomt in Bracken, een dorp op het Brandenburger platteland (voormalige DDR). Zij heeft genoeg van al die lockdown regels, van de apocalyptische sfeer en vooral van haar partner Robert die, in zijn ijver goed te doen, volledig doordraait (1). In Bracken heeft ze een oud huis gekocht met een grote lap grond. Daar staat ze zich de blaren op de stadse handen te spitten om een moestuin te beginnen zonder veel resultaat. Met deze Dora kijk en leef je mee: hoe ze het contrast tussen stads- en dorpsleven ervaart, hoe de mensen er met elkaar omgaan en vooral hoe buurman Gote (de tweede hoofdpersoon) zich manifesteert: de 'dorpsnazi', zoals hij zich voorstelt, als ze elkaar voor het eerst treffen, kijkend over de muur die de erfscheiding vormt. En daarmee zit Dora meteen in een spagaat: het verwerpelijke gedachtegoed van de neonazi's, van de Afd (populair in Bracken) enerzijds en anderzijds het alledaagse samenleven en het normale contact in een dorpsgemeenschap inclusief burenhulp. De kloof tussen regio en stad/regering lijkt onoverbrugbaar (2). En Dora voelt haar zekerheden, wat goed en kwaad is, wankelen. Magistraal weet de schrijfster het contact tussen Dora en Gote in te vullen met verrassende botsingen en voorzichtige toenaderingen. Via Gotes botte manier van doen, foute uitspraken en toch ook weer spontane hulpacties moet Dora steeds weer haar mening en gedrag bijstellen. Met een aantal kameraden zingt hij luidkeels het nazi-lied, terwijl hij een dag later Dora hortensia's laat kopen (3). Zo krijgt Dora oog voor wat er fundamenteel mis is in de samenleving, die zo een voedingsbodem vormt voor extreem rechtse partijen (4). De derde hoofdpersoon is Franzi, dochtertje van de gescheiden Gote. Tijdelijk logeert ze bij haar vader. Verwacht geen romantische plattelandsidylle; daar is het boek veel te goed voor. Maar het kind is wel een soort katalysator in de verhouding tussen Dora en Gote. Ook als het criminele verleden van Gote voor Dora duidelijk wordt, houdt zij ruimte voor begrip, soms zelfs tot haar eigen verbazing (5). De afloop is tragisch en Juli Zeh weet de juiste toon te treffen om te ontroeren zonder sentimenteel te worden. En Dora concludeert: p. 345. "Gotes bestaan was aan haar meegedeeld. Hij had het met haar gedeeld. Uiteindelijk hadden ze samen bestaan verbonden door de muur die hen scheidde." De roman snijdt nogal wat (mondiale) problemen aan van onze tijd: corona, klimaatverandering, regio tegenover platteland, racisme, migratie. Toch wordt het geen politiek pamflet. Juli Zeh zet 'echte' personages neer, schrijft geestige en trefzekere dialogen. Een boek om twee keer te lezen.

1. p.19. Dora houdt niet van absolute waarheden en van autoriteiten die daar hun macht aan ontlennen. .. Hij (Robert) zat tegenover haar als een stralende en zelfverzekerde hogere instantie. Boven elke vergissing, elke twijfel verheven.

2. p.108 / 109. 'Die lui daarboven behandelen ons toch als idioten. 'Wie zijn "die lui daar boven"?' vraagt Dora. "De regering in Berlijn." 'In Bracken ben je onder de mensen. Dan kun je je niet meer zo eenvoudig boven de mensen verheffen. Daar zul je aan moeten wennen.'

3. p.165. Horst Wessel en hortensia's - zo zou het begin van een dadaïstisch gedicht kunnen zijn. Natuurlijk staat nergens geschreven dat neonazi's niet van hortensia's houden. Toch is het vreemd. Een aanslag op de existentiële misvatting dat je goed en kwaad met gemak uit elkaar kunt houden.

4. p.184. ... Alsof ze naar de geheime onderkant van de natie kijkt. Het is bijna niet te geloven dat er in een stinkend rijk land regio's zijn waar niks is. Geen dokters, geen apotheken, geen sportverenigingen, geen bussen, geen kroegen, geen peuterspeelzaal of basisschool. Geen groentewinkel, geen bakker, geen slager. Waar ouderen niet kunnen rondkomen jonge vrouwen dag en nacht moeten werken. En vervolgens dumpen ze in zulke gebieden ... windmolens etc.

5. p.217, Poging tot doodslag, zware mishandeling. Dat speelt opeens geen rol meer. Hier ligt een mens, en Dora is blij dat hij ademt. Ze streelt de nazirug en het nazihofd en tikt uiteindelijk voorzichtig tegen de naziwang.

JULI ZEH. ONDER BUREN. Amsterdam, 2022².

Boekbespreking

Marjoleine de Vos en (wandel)poëzie

Ruimtevrees

Achter eilanden, daar weer achter
dijken, zee en Zweden. Waar zou je heen?
De blik verliest je met zichzelf in ruimte
waar aankomst ver en ver te zoeken is.
Niet voor de woerd die plotseling en onbedaarlijk
groen het zonlicht en je oog inzwemt.
Kijk bij je voet, maant hij, waar speenkruid
bloeit, de lucht gespiegeld blauw is in het diep.
Voel warmte op je neus, zie 't vroege blad
van vlier. Je keek te ver. Wat je zoekt is hier.

Voorjaar. Je ruikt het, je ziet het. Zeker om
Westerholm heen met de nieuw aangelegde tuinen.
Ook zo benieuwd hoe het er straks uitziet? In ieder
geval hoef je niet ver weg te gaan om van de natuur
te genieten. Dat is ook de kern van veel teksten van
Marjolein de Vos.

Zo heeft ze een klein boekje geschreven met als titel:
'Je keek te ver'. Ze beschrijft daarin wandelingen in
de Hogelandse natuur met zijn akkers, dijken,
wierden etc. Je kunt de schoonheid van het
landschap ondergaan als je maar goed kijkt en dat
kijken kun je leren; daarvoor hoef je niet ver van
huis. Anders gezegd: wat je zoekt, ligt voor je neus! Is
hier! En dat hier kan ook het groen rond Westerholm
zijn.

Of een stapje verder: in een iets ruimere omtrek van
Westerholm. Kijkt u eens op de site
geboektinharen.com; in de kopregel kunt u
'poëziewandeling door Haren' aanklikken. U krijgt
dan een (virtuele) wandeling in etappes en langs
plaatsen, waar een tekst in proza of poëzie wordt
voorgedragen. Het leukst is natuurlijk om de
wandeling zelf uit te voeren, maar u kunt ook vanuit
de luie stoel genieten van de filmpjes.

Gauw terug naar Marjoleine de Vos. In de bundel
'Uitzicht genoeg' brengt zij het dichtbij zijn van
schoonheid en landschap poëtisch onder woorden.
Daarvan is het hierboven aangehaalde gedicht een
voorbeeld.

Uit haar eerste bundel 'Zehond graag' tot slot een
vers, waarin 'geluk' gepersonifieerd is. Het wordt
weer aan de natuur gekoppeld, maar niet alleen
daaraan. Ook aan huiselijkheid en ... aan persoonlijke
tragiek: kinderloosheid. Dat schrijft!

Zien is kennen - over het geluk

Het geluk zit bij zonsopgang in de trein
en zingt Vivaldi met de kievit
fietst langs de waddendijk: een feilloos oog
voor wollen schapen, ruime lucht
van Hollands blauw.
Looft keuken en kamer, leest de krant
loopt de straat door om de herfst te prijzen,
verliefd op het gouden licht van september
lacht het naar oude dames babies leren jacks.
Het geluk bezit goed ingelopen wandelschoenen.
's Avonds zit het aan tafel met vrienden
het drinkt oude jenever, volgt een talencursus
doucht elke ochtend warm zwemt 's zomers
spetterend door de lauwe zee. Het geluk schrijft
lange brieven, eet een haring, heeft een moeder
viert Sinterklaas.

Het geluk ligt graag in bed. Het is getrouwd
heeft tot zijn verdriet geen kinderen maar
het geluk houdt zich groot.

FB.

Boekbespreking

De 'nieuwe' begraafplaats 1871 - 2021

Onder de klokslag van Noordlaren.

Waarom een recensie over een begraafplaatsenboek in dit tijdschrift? Ervaring met de organisatie van lezingen heeft geleerd dat regionale geschiedenis sterk in de belangstelling staat. Aan dat criterium voldoet dit boek volledig. Bovendien is het plezierig geschreven door Friso Bavinck, die veel onderzoek heeft gedaan en nabestaanden uitgebreid heeft geïnterviewd. Dat geeft deze uitgave een menselijke maat en maakt het de moeite waard om over te schrijven.

De nieuwe begraafplaats in Noordlaren, u weet wel die op de akker net buiten het dorp, bestond in 2021 anderhalve eeuw. Voor het College van Kerkrentmeesters van de PKN-gemeente in Noordlaren de aanleiding tot het nemen van het initiatief voor dit boek. Samen met de Stichting Harener Historische Commissie is zij nu de uitgever.

De grafmonumenten vormen de rode draad in de verhalen in en over de Noordlaarder gemeenschap, waartoe ook inwoners van Glimmen gerekend kunnen worden.

Na zeven eeuwen begraven is in het begin van de 19^e eeuw het terrein rond de Bartholomeuskerk vol. Uitbreiding op het randje van de terp is onmogelijk. Veel jaren met papierwerk zijn voorafgegaan als in 1871 onder de dorpsbewoners de verloting plaatsvindt van de eerste plaatsen op het nieuwe kerkhof. En zo lees je bij het betreden van de begraafplaats de namen van de tot op vandaag bekende families in het dorp.

In het boek komen de groenbeheerder en doodgraver aan het woord. Evenals de onmisbare mensen op de achtergrond en die van de groep vrijwilligers voor het jaarlijkse groot onderhoud. De begraafplaats leeft in het dorp, zou je kunnen zeggen. Het kerkhof verbindt.

Op de dodenakker zijn ook landelijk bekende personen begraven. Marie Kamphuis, Marijke de Bruijne, Menno Steenhuis, Johan Fabricius, Theodorus E. Niemeijer.

Met de verhalen van de dorpelingen vormen de monografieën van deze overledenen een interessant perspectief op het leven en doen in de laatste anderhalve eeuw.

Het verhaal van violist Babenderende heeft helaas in de onrustige tijd nog niets aan actualiteit verloren.

De auteur vergeet het kerkhof bij de kerk niet en ook de kerk wordt beschreven. Maar de verhalen van en over de mensen zelf maken dit boek voor mij bijzonder. Het toont de kracht van de dorpsgemeenschap,

De bron van die kracht lees je in de opschriften op de grafsteen of de getoonde symbolen. Ze worden uitgebreid getoond in dit boek.

Over vogels

In het vorige nummer van het Huysmagazine besprak Friso Bavinck het boek 'Van vogels krijg je nooit genoeg'. Hij nodigde u uit om geïnspireerd door vogels zelf creatief aan de slag te gaan. Bijvoorbeeld in de vorm van een tekst of een foto. Publicatie en een eervolle vermelding in dit orgaan is toegezegd. Op dit moment zijn er ons inziens te weinig inzendingen om een selectie te maken. De winter is misschien ook niet de beste tijd. Nu lokt het vogelvoorjaar. Daarom hebben we de inzendingstermijn verlengd tot 15 juni.

Uw inzending zien we graag tegemoet via info@geboektinharen.com. U doet toch ook mee?

Friso Bavinck / Henk Boomker

Column Job-Jan ten Horn - Geestelijk Verzorger

Vorbereiding op de pelgrimstocht naar Rome

In de vorige uitgave van het Huys Magazine heeft Job-Jan verteld dat hij het komende half jaar het avontuur opzoekt. Van april tot en met juli gaat hij de 'Via Francigena' lopen, de weg van de Franken. Ter voorbereiding daarop is hij op 14 januari jl. vertrokken naar Thailand om daar eerst te genieten van dit mooie land en vervolgens drie weken zijn intrek te nemen in een klooster.

Zijn avonturen zijn te volgen via een [blog op Polarsteps](#).

Hieronder volgt een korte compilatie van hetgeen hij in Thailand heeft beleefd.

Aangekomen in Thailand heeft Job-Jan eerst Bangkok verkend. "Heerlijk eten aan de straat, met de boot over de kanalen en rivier en overal vriendelijke mensen." Daarna is hij op het prachtige eiland Ko Tao geweest, waar de sfeer heel relaxed is en je goed kunt duiken. Na zes dagen genieten op dit eiland is hij met de bus naar Khao Sok National Park gereden. De jungle in! Job-Jan heeft een week in de jungle gebivakkeerd. "De afgelopen week was erg leuk en is om gevlogen. Het slapen op het meer in Khao Sok was super. In het bijzonder de wandeling door een grot, dat was boven verwachting avontuurlijk, we gingen zwemmend en klauterend door de grot en overal waren vleermuizen." Vervolgens heeft Job-Jan het vliegtuig naar Chiang Mai genomen. En toen was het tijd voor het klooster ... en was er 3 weken radiostilte ... Op 27 februari jl. pakte Job-Jan het schrijven over zijn avonturen weer op: "Gisteren ben ik vertrokken uit het klooster. En dat was met gemengde gevoelens. Een deel van mij zou hier kunnen wonen en een ander deel verlangt naar muziek, zwemmen, een warme douche en oké ook naar een klein biertje. Eén ding is zeker: deze drie weken hebben me onwijs goed gedaan. De rust, het ritme, het vele mediteren, de prachtige natuur, alle lieve mensen en de vele bijzondere ontmoetingen, ik ben echt zo ontzettend dankbaar voor dit alles. De plek waar ik geweest ben heet Pa Pae Meditation Retreat, Google maar eens. Het ligt in de bergen/heuvels van Noord-Thailand, midden in de bossen. De monniken noemen zich dan ook 'forest monks'. De plek bestaat nog niet zo lang en komt uit het brein van de hoofd-monnik. Hij is ongeveer tien jaar geleden in een hutje gaan wonen op deze plek. Er was toen nog helemaal niks en het is indrukwekkend wat er nu allemaal staat. En het bouwen gaat iedere dag verder. Zijn missie is om zoveel mogelijk mensen in aanraking te laten komen met mediteren. Nou, dat lukt wel. Ik denk dat in de drie weken dat ik geweest ben, er iets van 200 mensen zijn gekomen en gegaan. Iedere dag is het programma hetzelfde. Het begint om 5.30u met mediteren en chanten, om 6.30u verder mediteren of met de monniken mee het dorp in voor de dagelijkse 'bedelronde'. Om 7.30u ontbijt, om 10.00u meditatie en uitleg en uitwisseling over de meditatie, om 11.30 lunch, in de middag meestal een paar uurtjes vrijwilligerswerk en dan om 18.30u mediteren en chanten. Rond 21.00u lag ik meestal lekker te slapen. De eerste dagen deed ik dat op een gedeelde kamer, later in een tentje en anderhalve week in de mooiste 'boomhut' ooit. Wat een geweldige plek is het, niet te bevatten."

Op het moment van uitkomen van deze uitgave van het Huys Magazine is Job-Jan begonnen aan zijn pelgrimstocht naar Rome. Ongetwijfeld blogt hij zijn avonturen op Polarsteps. In de volgende uitgave van het Huys Magazine meer over Job-Jan zijn avonturen.

DE HISTORIE VAN WESTERHOLM

DE FAMILIE BLOCC DOOR EPPO VAN KOLDAM

In mijn vorige aflevering over de 'Historie van Westerholm' schreef ik over de opzet van de op 24 september 2022 gehouden historische wandeling rond Westerholm. Tijdens die wandeling kwamen veel wetenswaardigheden over het terrein waarop Westerholm is gebouwd aan de orde. In dit magazine zal ik die in een aantal afleveringen aan de orde stellen. Deze keer wil ik het hebben over de Joodse familie Blocq.

Elias Blocq, zijn vrouw Greta en hun zoontjes Benjamin en Salomon kwamen op 4 mei 1940 wonen aan de Wilhelminalaan 9 in Haren. Ze leken een leuke tijd tegemoet te gaan in hun nieuwe huis. Een week later viel over die zonnige toekomst echter al een zware schaduw: Nederland werd door Duitsland bezet. In het dagelijks leven was aanvankelijk niet zo veel te merken van de Duitse bezetting. Vader Elias deed gewoon zijn werk en Benjamin ging in Haren naar de school aan de Kerkstraat. Ook waren vader en zoon actief bij Be Quick. In de Wilhelminalaan werden de Blocqs graag geziene burenen. Vader Elias speelde graag een partijtje voetbal met de jongens uit de straat. Ze gingen dan tegenover hun woning langs een smal paadje naar het achter de woningen aan de even zijde van de Wilhelminalaan gelegen veldje.

Dat veldje is meteen de relatie tussen de familie Blocq en Westerholm, want later werden op dit veldje de noordelijke delen van het Irenehuis en het Beatrixhuis gebouwd. Laten we maar zeggen, dat vader Blocq met de kinderen voetbalde op de open ruimte tussen die twee huizen. Straks kunt u hier in de nieuw aangelegde tuin lekker van de zon genieten. Als u dan op een bankje gaat zitten, uw ogen dicht doet en even wegdroomt, hoort u misschien de kinderen nog spelen.

U begrijpt, dat de familie Blocq niet lang heeft genoten van het nieuwe huis. Voor de woning Wilhelminalaan 9 herinneren vier zogenaamde Stolpersteine ons aan wat zo mooi had kunnen, maar helaas niet heeft mogen zijn.

Vader Elias Blocq en zoon Benjamin Blocq bij Be Quick en de vier Stolpersteine in het trottoir voor de woning Wilhelminalaan 9.

In de hal en de vitrines van Westerholm zijn weer mooie exposities te zien. Marianne Jenner en Ria Caspers exposeren tot mei 2023 in Westerholm. Het werk van Marianne is te bewonderen in de hal bij de receptie en in de hal van het Beatrixhuys. Het werk van Ria is te bewonderen in de vitrine in het Grand Café.

Marianne Jenner

Nadat ik me al jaren intensief met kunst had beziggehouden, begon ik in 1995 zelf te schilderen. Al mijn indrukken, reisimpressies en ervaringen heb ik hierin tot uitdrukking kunnen brengen. Ook mijn flamenco danslessen kregen hun beslag in de reeks 'Flamenco'. Deze laatste episode heb ik goeddeels afgesloten. Op het moment staat het thema mens, kinderen en portretten, centraal in mijn werk en maak ik af en toe een herinnering aan India levend.

Van 2001 tot 2005 heb ik lessen portret- en model-schilderen gevolgd bij Gerard van de Weerd. Sinds 2004 teken en schilder ik wekelijks met andere kunstenaars naar levend model. In 2005 volgde ik ook een masterclass bij Matthijs Röling die me kennis heeft laten maken met de techniek van het schilderen met olieverf.

Momenteel werk ik toch het liefst met acrylverf, omdat door de korte droogtijd van acryl ik snel kan werken, wat het beste past bij mijn neo-impressionistische schilderstijl en ook bij mijn karakter. De combinatie snel drogende verf en mijn losse schildertoets geven aan mijn beelden en portretten een zekere dynamiek en levendigheid.

Af en toe maak ik gebruik van glacis (verschillende laagjes dunne verf over elkaar heen), waardoor aan bijvoorbeeld portretten meer diepte en warmte gegeven kan worden. Mijn schilderijen ontstaan uit een palet van warme en levendige kleuren. Het uiteindelijke werk ontstaat door al zoekende een balans te vinden van sfeervolle, harmonieuze kleuren

Ria Caspers

Ik ben Ria Caspers, geboren in Emmercompasuum, Drenthe en woon sinds 2000 in Glimmen. Tot mijn pensioen heb ik in het onderwijs gewerkt. Ik gaf les aan verzorgenden en verpleegkundigen. Tijdens deze periode ben ik gaan boetsen met klei en was. Ik heb verschillende cursussen gevolgd, onder andere aan het Kunstencentrum en de Klassieke academie in Groningen, waar ik les had van Andrijana Martinovic die me inspireerde tot het werk dat ik nu maak. Zij heeft geleerd hoe ik moest abstraheren en hoe ik beelden moest ontwerpen. Gezichten vind ik erg interessant. Ik boetseer graag portretten van mensen die me dierbaar zijn.

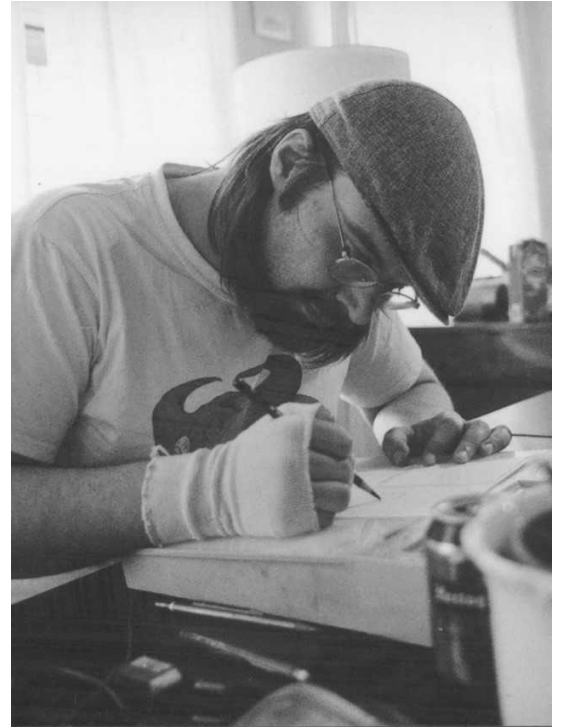
Regelmatig worden er creatieve workshops georganiseerd in Westerholm. Dit gebeurt in samenwerking met Jaap van Meeuwen en Coen Vosveld. De workshops worden aangekondigd op de activiteitenagenda. Schuif gerust eens aan om te kijken of het iets voor u is. Hieronder stellen de kunstenaars zich voor:

Coen Vosveld

De kans bestaat dat u wel eens een man heeft zien rondlopen in een stofjas met zoveel verschillende vlekken verf dat het haast geen huisschilder kan zijn. Dit is namelijk ook geen normale schilder, maar een kunstschilder.

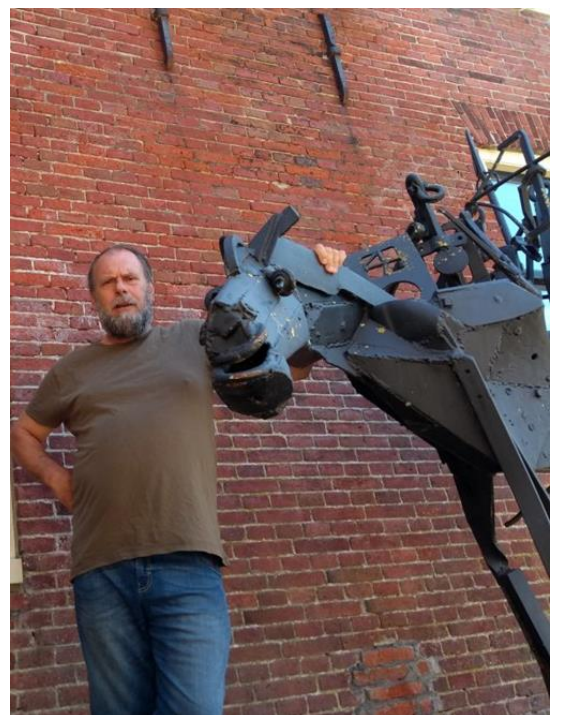
Het gaat hier om Coen Vosveld. Een schilder en tekenaar uit Groningen. Hij specialiseert zich in beeldverhalen. En zijn werkwijze komt het beste tot haar recht in een combinatie van pentekening en geschilderd kleurwerk. Coens werk verschijnt frequent in boek- en expositievorm, maar meestal kleinschalig. Zo werkt hij veel samen met kunstenaarscollectieven.

Het bezigen met kunst is de helft van zijn praktijk. De andere helft van de werkweek staat Vosveld voor de klas; hij geeft als zelfstandige les aan verschillende scholen en culturele instellingen. Meest prominent aan de kunstwerkplaats van Kielzog te Hoogezand en het Clockhuys CKC te Haren. Waar hij zijn makerservaring inzet als cursusdocent tekenen, schilderen en druktechnieken voor volwassenen.

Jaap van Meeuwen

Mijn naam is Jaap van Meeuwen, ik ben 64 jaar, en sinds 1987 kunstenaar/beeldhouwer na mijn opleiding aan kunstacademie Minerva in Groningen. Ik maak beelden van ijzer en brons en ik geef les aan kinderen, en volwassenen, en sinds een poosje geef ik ook workshops in Westerholm. Ik werk graag met klei en boetseerwas, en als onderwerp kies ik meestal mensen en dieren in beweging. Mijn laatste beeld is een werk in ijzer, de Bremer stadsmuzikanten.

In ontmoeting met elkaar

Activiteiten bij Westerholm

Activiteiten

- Elke dag samen koffiedrinken in de huiskamers en het Grand Café vanaf 10.00 uur. In het weekend vanaf 10.30 uur.
- Het restaurant, voor de warme maaltijd, is dagelijks geopend van 12.00 tot 13.00 uur.
- Maandelijks zijn er borreluurtjes, gezellige avonden en een herensociëteit.
- U kunt meedoen aan spelletjesmiddagen met sjoelen, rummikub, scrabble, dammen.
- Wekelijks is er koersbal, biljarten of Koor. Hier kunt u lid van worden.
- Er zijn creatieve activiteiten zoals kleuren, kaarten maken, bloemschikken.
- U kunt met elkaar in het Grand Café kijken naar natuurfilms, muziek-en speelfilms.
- Er zijn muziekconcerten en lezingen over allerlei onderwerpen.
- Wekelijks bieden we 'Meer Bewegen' met begeleiding aan in de Huyskamers en de fitnessruimte.
- Om de week is er een voorleesmiddag op de maandag in het Wijkhuys.

Voor bewoners van Westerholm en bewoners in de wijk organiseren wij diverse activiteiten. Deze zijn afgestemd op de wensen van onze doelgroep. De activiteiten worden in kleinere of grotere groepen aangeboden in de Huyskamers en in het Grand Café.

Agenda

In ons activiteitenoverzicht, die wekelijks bij onze bewoners in de bus valt, kunt u lezen wat er georganiseerd wordt. Verder kunt u ons activiteitenoverzicht lezen in het Grand Café of op onze website: www.westerholm.nl

Tips

Ideën en wensen voor een activiteit kunt u laten weten aan het Hospitality team: Janneke Sloot en Verona Duursma. Zij zijn bereikbaar via onze receptie: 050 534 21 22 of info@westerholm.nl

Faciliteiten

De bewoners van Westerholm krijgen het activiteitenprogramma, het menu en de mededelingen op papier toegezonden. Belangstellenden kunnen deze informatie ook vinden op onze website: www.westerholm.nl

Winkeltje in Westerholm

Het winkeltje in het souterrain is geopend op maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag van 10.30 tot 11.30 uur. Heeft u wensen over het assortiment, bespreekt u dit dan met het personeel van het winkeltje.

Elke woensdag staat de SRV-wagen (tussen 10.15-11.15 uur) bij Westerholm.

Pedicure

Bewoners in Westerholm kunnen zelf een pedicure regelen. Heeft u nog geen pedicure en heeft u een nodig, vraag dan uw EVV'er. Deze weet welke pedicures regelmatig in Westerholm komen.

Kapper

Mevrouw Hegge is op dinsdag- en donderdagmorgen in Westerholm. Afspraken gaan via de EVV'er.

Duo scootmobiel en duo fiets

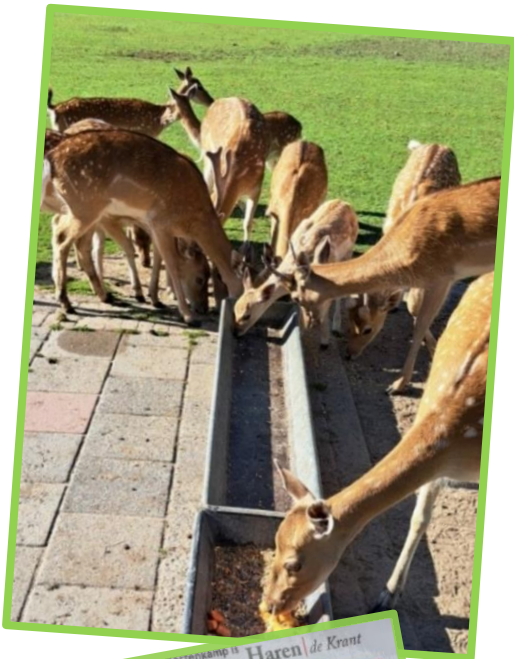
Samen erop uit? Wat is er gezelliger! In Westerholm hebben we een duo scootmobiel en een duo fiets beschikbaar. Zodat u samen op stap kunt, terwijl er maar één bestuurder nodig is. Hierdoor is het altijd mogelijk iemand mee te nemen die niet per se hoeft te rijden. U kunt de scootmobiel en fiets reserveren bij de receptie van Westerholm. Voordat u pad gaat, krijgt u een korte instructie over het gebruik, zodat u vertrouwd en veilig de weg op kunt. De scootmobiel en fiets zijn door ons verzekerd en wij zorgen ervoor dat u goed zichtbaar bent met een reflecterend vest over de stoel van het scootmobiel.

Belevissen van het Wijkteam

Een wandeling met Mw. G.J. de Groot-Sietsma.

Door Aadje van Duuren.

Mevrouw De Groot is 85 jaar oud, ze is geboren in Eindhoven, heeft in heel veel verschillende plaatsen gewoond, is zelfs een paar keer in Canada verhuisd, maar woont nu alweer jaren in het mooie Haren.

Begrippen die automatisch bij haar opkomen zijn positiviteit, familiemens, spelletjes doen, lezen, geloof. Simpele kleine gedachten, pannenkoeken eten met kinderen en natuurlijk Ollie B. Bommel (daar was ze gek op samen met haar man). Ze heeft er veel boeken van en een prachtig schilderij.

Toen ik haar vroeg met mij een wandeling te gaan maken was ze meteen super enthousiast. Toen ik vertelde wat onder andere het doel was, werd ze heel fanatiek.

Het gaat om het feit dat minister Adema van Landbouw heeft besloten dat vanaf 2024 geen herten meer mogen worden gehouden op kinderboerderijen, kampen en tuinen, zo ook het mooie hertenkampje in het Boeremapark, bijna haar achtertuin. Het liefst had ze een spandoek gehad, zo boos was ze. Herten zijn juist reden om door een park te lopen! We hebben samen de petitie getekend door middel van een QR-code, dat voelde goed. Er zijn nu al bijna 3000 handtekeningen.

Mevrouw De Groot is al ruim vijf jaar op verschillende manieren betrokken bij Westerholm. Ze heeft alarmering, krijgt maaltijden en kan met haar zorgvraag bij het wijkteam terecht. Ik weet nog goed dat zij weer thuiskwam, nadat ze fantastisch gerevalideerd was na een CVA. Ze moest wel beneden slapen omdat er geen traplift was, maar dat kon haar niet schelen. Al snel kwamen we er achter dat ze het douchen zo miste. Daar hebben we iets op gevonden. Met een zorgmedewerker mee in de auto van Westerholm, grote badtas mee en de rolstoel. Naar de logeerkamer in Het Westerhuys en dan een uur quality time, koffie drinken met de zorgmedewerkers en dan weer naar huis. Dat is zo'n vijf jaar geleden. Zij heeft het er nog over.

Na ruim een uur gelopen te hebben, heb ik haar thuis achtergelaten met een warme maaltijd. Ze gaf aan genoten te hebben.

Luisteren

Vrijdagmiddag, lekker in 't zonnetje op het terras in het centrum van Haren. Gezellig druk op de markt. Een moeder roept haar zoontje: "Thomas, kom, we gaan naar huis!" Het kereltje staart geïnteresseerd naar de notenkraam. "Kom nou, ik ga hoor!" Geen reactie. "Toe nou Thomas!" De moeder loopt een klein stukje door. "Ik ga nu echt hoor!" Thomas heeft duidelijk andere interesses. "Als je nu niet komt ga ik!" Geen beweging in 't kereltje te krijgen. Plotseling roept een oudere meneer streng: "Thomas, luister naar je moeder!" Het kereltje kijkt verschrikt op en rent naar z'n moeder. Mensen op het terras beginnen te applaudiseren. De oudere heer glimlacht, neemt zijn hoed af en maakt een buiging richting publiek.

Een oude kerel

Als ik 's morgens uit het raam kijk, zie ik dat het gevoren heeft. Het asfalt glinstert in het licht van de lantaren. Mijn man vertrekt op de fiets naar zijn werk. "Pas op, het kan glad zijn," roep ik mijn man nog na. Kort daarna vertrekt mijn dochter. Na een tijdje hoor ik de voordeur, het is mijn man. Hij is in de bocht vlak bij ons huis onderuit gegaan en heeft zich lelijk zeer gedaan. Gelukkig niets ernstigs, alleen wat schaafwondjes. Even later vertrekt hij weer, opgelapt met enkele pleisters en een kop koffie voor de schrik. Als mijn dochter 's middags uit school thuiskomt vraag ik of zij nog iets gemerkt heeft van de gladheid. "Ach 't viel wel mee, alleen hier op de hoek was een oude kerel onderuit gegaan. "Ja dat weet ik!" Ze kijkt mij verbaasd aan. "'t Was je vader!"

Een kater

Joris is er weer eens vandoor. Z'n etensbakje staat nog onaangeroerd. Met m'n oren de hele dag op scherp luister ik of ik het kattenluikje hoor. Ik roep hem verschillende keren, maar geen Joris te bekennen. 's Avonds, tegen twaalf uur, loop ik nog maar eens naar buiten. Joris is nergens te zien. Als ik nu eens een krolse kater nadoe, zou hij daar op reageren? Na enige oefening produceer ik klanken die aardig in de buurt komen.

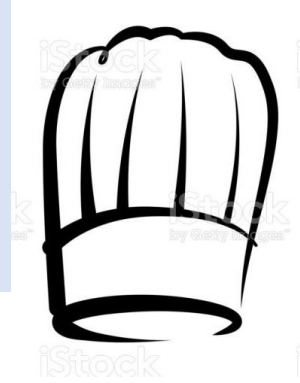
Plotseling gaat het raam bij de burens open. Ik duik wat verder de struiken in. Voor ik er op verdacht ben, krijg ik een plens water over me heen. Ik druip. Rillend van de kou wacht ik stilletjes tot ik het raam weer dicht hoor gaan. Dan sluip ik naar binnen en kom pas onder de warme douche weer een beetje op temperatuur, een kater rijker.

* Een Ikje is een persoonlijke ervaring of grappige anekdote in weinig woorden. In de vaste Ikjes-rubriek van de NRC zijn de lezers de auteurs van de ikjes.

Kennismaken met de drie koks van Westerholm

Ferdi Brik (foto midden)

Ik ben Ferdi, ben 50 jaar en woon in Ezinge samen met mijn twee zonen van 13 en 17 jaar. We hebben twee katten. Ik werk nu ruim 21 jaar als kok in Westerholm met heel veel plezier. Samen met mijn collega's zorgen wij dagelijks voor vers bereide maaltijden. Mijn hobby's zijn o.a. wandelen, fietsen, Formule 1 kijken en volleyballen. Ik mag graag anderen helpen op het gebied van techniek. Ik heb niet specifiek een favoriet recept, maar ben dol op rijstgerechten. Vers gemaakte kip madras is een van mijn favorieten.

Illiasou Yacoub (foto links)

Ik ben Illiasou Yacoub, ben 38 jaar en geboren in Niger. Op mijn zestiende ben ik naar Nederland gekomen en ik woon dus al 22 jaar in Nederland. Het grootste gedeelte van mijn carrière ben ik zelfstandig werkend kok geweest. Sinds 2022 werk ik met plezier als kok bij Westerholm. Zowel het koken zelf als de goede collegiale sfeer bevallen mij prima hier en ik voel me daarom goed op mijn plek. Buiten het werk vind ik ook nog plezier in het koken.

Hieronder een aantal van mijn favoriete recepten die ik leuk vind om te maken:

Uit de Franse keuken:

- Franse uiensoep.
- Aardappelgratin met frisse salade
- Crème brûlée

Uit de Nigeriaanse keuken:

- Waché

Dit is een gerecht uit mijn geboorteland Niger. Het is een rijstgerecht met zwarte ogen bonen met vlees en groenten.

- Malkou -Schapenvoetensoep.

Een gerecht voor speciale gelegenheden. Alles natuurlijk huisgemaakt en smaakvol.

Robert van Santbrink (foto rechts)

Ik ben Robert van Santbrink, misschien kennen jullie me nog, ik heb hier namelijk 8 jaar geleden ook gewerkt. Voor degenen die mij nog niet kennen: ik woon in Veendam samen met mijn vrouw en twee dochters van 18 en 20. We wonen op een boerderij met vijf paarden, drie honden en twee konijnen. Mijn vrouw heeft daar een zorgboerderij 'De Wilhelminahoeve' voor kinderen van 4 t/m 15 jaar.

Ikzelf heb vooral veel in de horeca van Groningen gewerkt als kok, maar sinds een jaar of tien ook in de instellingskeuken en bedrijfscatering. Nu werk ik sinds 1 februari bij Westerholm, wat mij zeer bevalt!

Er is mij gevraagd wat mijn favoriete gerecht is. Nou, ik hou heel erg van lekkere dingen, maar als er een gerecht is waarvoor je me 's nachts wakker kunt maken, dan is het 'confit de canard', in ganzenvet gekonfijte eendenbout, lekker op een simpele salade met een dressing van framboos. Het is even een werkje om klaar te maken, maar het resultaat is heerlijk!

Social Sofa – de Levensbank

Een aantal jaren geleden heeft oud-collega Cornelia van Horn een aanvraag gedaan voor een Social Sofa bij het fonds van 'De groene Parel' van de Gemeente Groningen. Deze is destijds toegekend aan Westerholm.

Een Social Sofa is een betonnen buitenbank die beplakt wordt met kleurige mozaïekstukjes. Social Sofa's vind je op vele plekken in Nederland en staan voor ontmoeting, sociale contacten en verbinding tot stand brengen. Een kunstenaar maakt, in samenspraak, het ontwerp en samen met voldoende enthousiaste vrijwilligers wordt het mozaïek-plakwerk gedaan. Westerholm heeft gekozen voor een afgeleide van de Social Sofa, namelijk de Social Hocker.

Drie-eenheid

De kleuren van het glas in lood van de Nicolaaskerk worden als basiskleuren gebruikt. De bewoners van Westerholm en de kinderen van de Sint Nicolaaschool staan symbool voor het ontwerp in een zogeheten levensloop. Zo komen drie eenheden samen in de 'Levensbank'.

Ontwerp

Jaap van Meeuwen is kunstdocent van het Clockhuys en heeft samen met een aantal bewoners en kinderen van groep 7a van de Sint Nicolaaschool zelfportretten getekend. Deze kunstwerken zijn verzameld en worden doorgestuurd naar de kunstenaar van Social Sofa, die het uiteindelijke ontwerp maakt. Dit ontwerp wordt beoordeeld door de werkgroep van vertegenwoordigers van de drie-eenheid. Wanneer dit is goedgekeurd, ontvangt Westerholm de betonnen hocker die dan nog beplakt moet worden. Daarvoor gaan we o.a. wijkbewoners vragen.

We hopen in het voorjaar te starten met het beplakken van de Levensbank.

Heeft u vragen hierover of wilt u graag meedenken/helpen? Laat het dan weten aan Bianca Kollee. Zij is te bereiken via de mail: b.kollee@westerholm.nl of via 0631134978.

